

petja Šimenčevega. Zbor (naborniški v I. in ženski v III. dejanju) je bil dober, orkester mestoma frapanten.

Seviljski brivec. Živahni tempo veseloigre so Neffat in sodelujoči izbornopogodili. Palmo je odnesel Zupan, ki me je v resnici razveselil s svojim napredkom. Lovšetova se je očitvidno vživela v Rozino — zato ni samo pela, ampak tudi igrala nad vse pričakovanje dobro. Levár je bil agilen Figaro. Aplavz po nastopni pesmi zaslužen. Betetto (don Basilio) se je zavedal bufonade, ki ji ne škoduje nobeno pretiravanje, če je celo ne dvigne. Tudi Kováč se je kot vinjeni poročnik precej razvnel. Manjše vloge so bile v dobrih rokah. Bil je vesel večer, zabavalo se je kritično in nekritično občinstvo.

A. Foerster: Gorenjski slavček. S strahom v srcu sem šel na premiero slovenske opere, ker sem poznal njen klavirski izvleček. Po prvem dejanju sem se oddahnil, kajti stvar je dobivala lice. Opera bi mogla ostati stalno na repertoarju, če bi odstranili točke, ki dejanje samo zavirajo, tehtnega pa ničesar ne povedo (n. pr. Ave Maria) in nekoliko predelali posebno II. dejanje (zelo dolgočasna je n. pr. «arija», v kateri pripoveduje Majda, da je morala odriniti dvesto forintov za sina, ki je storil «krivično delo»). Finale I. dejanja se mi zdi v prvotni konceptiji (izdaja «Glasbene Maticice») boljši. Vložke (Štrukelj in Rajdelj gresta v gostilno) v I. dejanju ne zamerim, ker je dokaj zabavna. Foersterjeve misli so preproste in vsakomur dostopne, ali pa bi prenesle tudi manj vzorno izvajanje, je drugo vprašanje. Na vsak način pa se mi zdi depasirana trditev, da je Gorenjski slavček delo, s katerim se lahko reprezentiramo pred svetom ali da bi bil naša Prodana nevesta. Ako se motim, me bo samo veselilo. — K lepemu uspehu je pripomogla dobra zasedba vlog, vestno naštudiranje in last not least Šestova režija, ki naj se še večkrat udeleži v opernem gledališču. Naslovno vlogo je pela Lovšetova naslovu v čast. Šimenc (Franjo) je naš najboljši tenorist in pevec, ki od opere do opere vsestransko napreduje. Levár je bil eleganten Chansonette. Pri njem se ne morem otresti vtisa, da je često nedisponiran. Kljub temu poje muzikalno. Njegova igra pa je že vsestransko priznana, tako da napeto čakamo njegovega Othela v drami. Ostali sodelujoči so bili razen gostilničarja, ki je pel precej malomarno, na mestu. Zbor je bil sevê v svojem elementu. Opero je minuciozno naštudiral Jeraj. Če bi Lewandowsko zamenjali s Thalerjevo, bi sodelovale na odru samo domače moči. *Niko Štritof.*

Člani novomeške »Zadruga«. V razpravi »Kette v novomeški »Zadrugi«, objavljeni v Cankarjevem Zborniku na str. 32. do 46., imenuje dr. R. Molè na str. 33. deset članov, na str. 36. in 43. pa sejni zapisnik omenja še dva, tako da je bilo vseh članov »Zadruga« dvanajst. Kakor je razvidno iz letnega poročila novomeške gimnazije za šolsko leto 1896./1897., oziroma iz glavnega kataloga za isto leto, je bil med njimi: 1 četrtošolec: Kamenšek Oskar; 3 petošolci: Peterlin Fran, Vašič Ivan, Žorž Josip; 3 šestošolci: Drenik Pavel, Šešek Fran, Turk Fran, in 5 sedmošolcev: Kette Dragotin, Šajn Josip, Zevnik Mihael, Železnikar (ne Železnik, corr. na str. 33. Cankarjevega Zbornika!) Julijan ter Polovič Ivan, ki pa je 3. januarja 1897. odšel z novomeške gimnazije. V šolskem letu 1896./1897. so razen Ketteja in Drenika od drugod prišli na novomeško gimnazijo zadržani Železnikar, Peterlin in Žorž, ki jih v šolskem izveštju prejšnjega leta ni. Trinajsti član bi bil osmošolec Nikolaj Zupanič, ki je svoj vstop v »Zadrugo« javil, a se je premislil.

Alojz Turk.

Urednikov »Imprimatur« 21. februarja 1923.